

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/43/2017
Identifikačné číslo spisu:	5810200224
Dátum vydania rozhodnutia:	29.11.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Danica Kočičková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:5810200224.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: Crossdefault Management, Group, k. s., so sídlom v Bratislave, Zelená č. 2, (sídlo kancelárie: Tehelná 189, Zvolen), správca konkurznej podstaty úpadcu: W. H., trvale bytom S., Y., zastúpeného + ULTRA Legal s. r. o., advokátní kancelár, so sídlom v ČR, Sokolovská 270/201, Praha, v mene ktorej poskytuje právne služby na území Slovenskej republiky + ULTRA Legal s. r. o., advokátní kancelár, organizačná zložka so sídlom v Bratislave, Grösslingova č. 56, proti žalovanej: ESPERANZA, s. r. o., so sídlom vo Zvolene, Stráž 8419, IČO: 36 442 607, zastúpenému LawService, s. r. o., so sídlom vo Zvolene, Stráž č. 3/223, o zaplatenie 8 962,36 € s prisl., o zaplatenie 49 790,87 € s prisl. a o vzájomnom návrhu žalovaného o zaplatenie 11 308,67 € s prisl., vedenom na Okresnom súde Námestovo pod sp. zn. 7C/84/2010, o dovolaní žalobcu a úpadcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/557/2015 z 15. júna 2016, takto

rozhodol:

Dovolania o d m i e t a.

Žalovanej nepriznáva nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Námestovo (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom č. k. 7C/84/2010-458 zo 6. mája 2015 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 8 962,36 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne od 1. 1. 2010 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku - výroková veta I. Zároveň zamietol žalobu o zaplatenie 49 790,87 € s úrokom z omeškania vo výške 8,5 % ročne od 9. 4. 2008 do zaplatenia, (o ktorej konanie bolo pôvodne vedené pod sp. zn. 7C/65/2011) - výroková veta II. a vzájomnú žalobu žalovanej o zaplatenie 11 308,67 €, (o ktorej konanie bolo pôvodne vedené pod sp. zn. 9C/50/2011) - výroková veta III. Krajský súd v Žiline (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom sp. zn. 6Co/557/2015 z 15. júna 2016 zmenil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I., ktorým žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 8 962,36 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne od 1. 1. 2010 do zaplatenia tak, že žalobu zamietol, vo výroku II. rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a vo výroku III. rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. V odôvodnení rozsudku odvolací súd uviedol, že jednotlivé nároky, o ktorých okresný súd rozhodol, boli pôvodne uplatnené samostatnými žalobami. Uznesením sp. zn. 7C/84/2010 zo 16. 5. 2012 ich okresný súd spojil na spoločné konanie, naďalej vedené pod sp. zn. 7C/84/2010.

Zdôraznil, že nárok žalobcu vo výške 8 962,36 € s prísl. (ktorý je dotknutý dovolaním), uplatnený na základe Zmluvy o vyrovnaní č. 010209 zo dňa 1. 2. 2009 (ďalej aj „zmluva“) nepovažoval za preukázaný. Konštatoval, že spornou otázkou bola v tomto prípade tzv. kauza záväzku (dôvod vzniku záväzku), keďže obidve strany sporu prezentovali odlišný dôvod vzniku záväzku a z obsahu zmluvy nebolo zrejmé, čo bolo skutočným dôvodom jej uzatvorenia. Nízka cena nehnuteľnosti, tak ako to tvrdil žalobca, nemohla byť sama osebe dôvodom uzavretia Zmluvy o vyrovnaní č. 010209 zo dňa 1. 2. 2009, pretože zo zmluvy o predaji nehnuteľnosti, uzavretej v roku 2008 nevyplývala akákoľvek „potreba“ neskoršej kompenzácie kúpnej ceny. Pokiaľ ide o nárok na zaplatenie sumy 49 790,87 € s prísl., odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku uviedol, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie vo vzťahu k uvedenému nároku riadne a presvedčivo neodôvodnil, preto rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a v uvedenom rozsahu vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V časti týkajúcej sa vzájomnej žaloby o zaplatenie 11 308,67 €, odvolací súd sa stotožnil so závermi súdu prvej inštancie a jeho rozsudok v tejto časti ako vecne správny podľa ust. § 219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil.

2. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie dňa 21. 10. 2016 W. H. - pôvodne v žalobe označený žalobca, na majetok ktorého Okresný súd Banská Bystrica uznesením sp. zn. 2K/33/2016 dňa 7. septembra 2016 vyhlásil konkurz a za správcu konkurznej podstaty ustanovil spoločnosť Crossdefault Management Group, k. s., so sídlom v Bratislave. Dňa 25. 10. 2016 podal dovolanie aj správca konkurznej podstaty -žalobca. Obidvaja dovolatelia v obsahovo takmer identických dovolaniach uviedli, že podávajú dovolanie proti tomu výroku rozsudku odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu o zaplatenie 8 962,36 € s prísl. zamietol. Prípustnosť dovolania odôvodnili poukazom na ust. § 421 ods. 1 písm. b) zák. č. 160/2015 Z. z., Civilného sporového poriadku (ďalej v texte aj „C. s. p.“) tvrdiac, že rozhodnutie odvolacieho súdu v dovolaní napadnutom rozsahu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, ktoré sa týka záveru o „nepreukázaní kauzy záväzku vzniknutého zo Zmluvy o vyrovnaní č. 010209 zo dňa 1. 2. 2009“. V uvedenej súvislosti dovolatelia v dovolaniach uviedli, že sa stotožňujú s právnym záverom súdu prvej inštancie, že kauza záväzku vyplýva z textu Zmluvy o vyrovnaní, keďže v článku I. zmluvy sa uvádza, že „táto zmluva je dohodou o vyrovnaní“ vo vzťahu k tam špecifikovanej nehnuteľnosti. Odvolaciemu súdu vytkli, že hodnotil rovnaké dôkazy ako súd prvej inštancie odlišným spôsobom, pričom v odôvodnení svojho rozhodnutia nekonkretizoval, prečo neakceptoval argumenty žalobcu o tom, že Zmluva o vyrovnaní má svoj logický základ v okolnostiach, ktoré sa týkajú zhodnotenia nehnuteľnosti, ktorá bola predmetom kúpnej zmluvy uzavretej medzi pôvodne v žalobe označeným žalobcom a žalovanou 3. 4. 2008. Na základe uvedených skutočností navrhli, aby odvolací súd rozsudok odvolacieho súdu v dovolaní napadnutom výroku (výrok I.) zrušil a vec mu vrátil v uvedenom rozsahu na ďalšie konanie alebo aby rozsudok odvolacieho súdu v dovolaní napadnutom výroku podľa ust. § 449 ods. 3 C. s. p. zmenil tak, že žalovanú zaviazal zaplatiť žalobcovi 8 962,36 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne od 1. 1. 2010 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku a aby priznal žalobcovi náhradu trov prvoinštančného, odvolacieho a dovolacieho konania.

3. Žalovaná sa k obsahu dovolaní nevyjadřila.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 427 C. s. p.) a v prípade SKP úpadcu naň oprávnenou osobou (§ 424 C. s. p.), ktorá je zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z. z., Civilného sporového poriadku (ďalej aj „C. s. p.“) skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, pričom dospel k záveru, že obidve dovolania je potrebné - aj keď každé z nich z iného dôvodu - odmietnuť.

5. Pokiaľ ide o dovolanie podané úpadcom (pôvodne v žalobe označeným žalobcom), dovolací súd uvádza, že úpadca nie je osobou oprávnenou podať dovolanie, pretože vyhlásením konkurzu na jeho majetok prechádza oprávnenie nakladať s majetkom podliehajúcim konkurzu a oprávnenie konať za úpadcu vo veciach týkajúcich sa tohto majetku podľa ust. § 44 ods. 1 zák. č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „ZRK“) na správcu. Okrem toho podľa odseku 3 cit. ustanovenia sú pohľadávky podliehajúce konkurzu ich dlžníci povinní plniť

správcovi, čiže vyhlásením konkurzu na majetok úpadcu sa osobou oprávnenou na vymáhanie týchto pohľadávok stáva správca. Z obsahu spisu vyplýva, že Okresný súd Banská Bystrica vyhlásil konkurz na majetok úpadcu uznesením sp. zn. 2K/33/2016 zo 7. 9. 2016, t. j. po vydaní dovolaní napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. Úpadca ako osoba, ktorá vyhlásením konkurzu stratila oprávnenie konať za úpadcu vo veciach týkajúcich sa majetku podliehajúceho konkurzu, nemohla v mene úpadcu podať dovolanie, preto dovolací súd dovolanie úpadcu podľa ust. § 447 písm. b) C. s. p. ako podané neoprávnenou osobou odmietol.

6. Dovolanie podal, tak ako bolo vyššie uvedené, aj správca konkurznej podstaty úpadcu (ďalej aj „dovolateľ“), na strane ktorého podmienka oprávneného subjektu na podanie dovolania bola splnená. Dovolanie odôvodnil poukazom na § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p. tvrdiac, že odvolací súd vec nesprávne právne posúdil (§ 432 ods. 1 C. s. p.), pričom jeho rozhodnutie záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola riešená.

7. Dovolateľ však nevymedzil v dovolaní právnu otázku v zmysle ust. § 432 C. s. p., t. j. ktorú právnu otázku riešil odvolací súd nesprávne a v čom nesprávnosť spočíva, ale namietal, že „odvolací súd nesprávne právne posúdil neexistenciu kauzy záväzku, pokiaľ dospel k záveru, že ani jedna strana sporu dôkazmi nepreukázala skutočnú kauzu záväzku“. Z uvedeného je zrejmé, že dovolateľ vo svojej podstate nenamietal právne posúdenie veci odvolacím súdom, ale jeho skutkové závery, ktoré nie je dovolací súd oprávnený preskúmať, pretože v zmysle ust. § 442 C. s. p. je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd.

8. V prípade uplatnenia dovolacieho dôvodu, ktorým je nesprávne právne posúdenie veci, je riadne vymedzenie tohto dovolacieho dôvodu v zmysle ust. § 432 ods. 1 C. s. p. nevyhnutným predpokladom pre posúdenie prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 C. s. p. Len konkrétne označenie právnej otázky korešpondujúcej s právnym posúdením veci, ktorú podľa dovolateľa riešil odvolací súd nesprávne, umožňuje dovolaciemu súdu posúdiť, či ide o otázku, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola riešená (uplatnený dovolací dôvod v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p.).

9. Právnym posúdením veci je aplikácia práva na zistený skutkový stav. Je to činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu pod príslušnú právnu normu, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri právnom posúdení veci však rieši právne otázky, nie skutkové, preto nemožno dovolanie podané pre nesprávne právne posúdenie veci odôvodniť spochybnením skutkových záverov odvolacieho súdu, ktorých riešenie predchádzalo riešeniu právnych otázok.

10. Na základe uvedených skutočností dovolací súd aj dovolanie SKP podľa ust. § 447 písm. f) (druhá časť vety) C. s. p. odmietol, pretože dovolateľ nevymedzil uplatnený dovolací dôvod spôsobom vyplývajúcim z ust. § 432 C. s. p. V uvedenej súvislosti považoval dovolací súd za potrebné zdôrazniť, že nesprávne právne posúdenie veci zakladá prípustnosť dovolania len ak sú splnené predpoklady uvedené v § 421 ods. 1 pod písm. a), b) alebo c) C. s. p., t. j. keď odvolací súd pri riešení právnej (nie skutkovej) otázky postupuje niektorým zo spôsobov riešenia upraveného v ust. § 421 ods. 1 písm. a) až c) C. s. p. S uvedeným základným predpokladom prípustnosti dovolania súvisí riadne vymedzenie dovolacích dôvodov spôsobom upraveným v ust. § 432 C. s. p., pretože dovolací súd je dovolacími dôvodmi v zmysle ust. § 440 C. s. p. viazaný. Nie je teda možné uplatniť si dovolací dôvod podľa ust. § 421 ods. 1 C. s. p. a pritom v dovolaní namietat' vo svojej podstate skutkové zistenia odvolacím súdom, ktoré dovolací súd nie je oprávnený v zmysle ust. § 442 C. s. p., tak ako bolo vyššie uvedené, posudzovať.

11. O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa ust. § 453 ods. 1 C. s. p. tak, že žalovanej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva, pretože jej preukázateľne žiadne trovy dovolacieho konania nevznikli.

12. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.